

Det hele startet for mitt vedkommende med organisasjonen CISV (Childrens International Summer Villages). CISV er en religiøs og politisk uavhengig barne- og ungdomsorganisasjon som arbeider for fred ved å skape større forståelse mellom mennesker fra ulike kulturer og nasjoner, tilknyttet UNESCO. Sentralt i dette er arrangering av barneleirer for 11-åringer fra en rekke land i hele verden.

Året var 1967. På den tiden var det ikke så vanlig å reise utenlands som det er nå, i hvert fall ikke med fly. Det var heller ikke så vanlig å ha mange venner fra andre land og kulturer. Språkkunnskap var ikke så utbredt i den norske befolkningen, engelskundervisningen startet først i 5. klasse og ellers hørte vi mest språk gjennom tekstete fremmedspråklige filmer og serier på NRK og svenske TV-kanaler.

Min første lange reise gikk til Guatemala. Reisen i seg selv tok fire dager selv om den foregikk med fly. Det var mellomlandinger med overnattinger i København, New York og New Orleans. Til sammenligning tar denne turen mindre enn et døgn nå og man behøver ikke å overnatte. Vel fremme i Antigua, Guatemala, møttes førte forventningsfulle 11-åringer, to gutter og to jenter fra 10 land, sammen med voksne ledere for å bo sammen i 4 uker. 11 åringer er stort sett fordomsfrie, åpne, nysgjerrige og ganske selvstendige, et godt utgangspunkt for å bli kjent med nye mennesker. Alt var annerledes i Guatemala; byen var omgitt av vulkaner og noen av dem var aktive, de lokale innbyggerne i Antigua gikk i fargerike indianerdrakter og bar varer til markedet på hodet. Maten var veldig an-

nerledes enn det norske kostholdet som ikke var ispedd så mye eksotisk på 60-tallet som det er nå. Språket var annerledes, hovedspråket i landet var spansk.

Barn greier imidlertid fint å kommunisere uten felles språk. Til tross for alle ulikhetene ble dette noen sammensveisende og opplevelsrike uker med mye sang, lek og moro. Alle presenterte sine lands særegenhet på barns vis, vi serverte geitost, mens vi selv blant annet lærte å spise med pinner. I ettertid brevvekslet vi, det var så spennende å gå i postkassen og se etter brev fra land som Japan, Costa Rica, Filipinene, Mexico, USA, og Canada. Nå foregår kommunikasjonen mellom ungdom på helt andre måter.

Dette var en skjellsettende opplevelse for oss 11-åringer. Ting som skjedde i verden senere angikk oss på en annen måte fordi vi kunne relatere det til våre venner i disse landene. Hudfarge og nasjonalitet var ikke viktig. Det er mange barn og unge som har blitt kjent med verden utenfor Norge gjennom opplevelser i form av leirer og utvekslingsopphold, noe som har gjort dem mer mottagelige for andre folk og kulturer. Det er viktig at dette arbeidet fortsetter og at man starter med barna. Åpenhet og interesse for andre mennesker og andre kulturer er en nyttig ballast å ha med seg både i jobbsammenheng og ellers i livet. Verden oppleves å være mye mindre nå. Mye har skjedd på 50 år, det har vært morsomt å være en del av en slik utvikling, en spennende reise på flere plan.

ILLUSTRASJONSFOTO: URS FLUEELER / SCANDINAVIAN STOCKPHOTO

■ GJERTRU@ONLINE.NO

ILLUSTRASJONSFOTO: URS FLUEELER / SCANDINAVIAN STOCKPHOTO